

maria adrover i oliver

pregó de

setmana
santa

felanitx 1992

Maria Adrover

Maria Adrover i Oliver

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

divendres dia 10 d'Abril de 1992.

*«¿Qui té poder davant l'amor?
Cap Ciència no l'ha sabut descriure,
ni donar-mos a conèixer el seu origen
ni la seva dimensió...
Ni la Ciència, ni la Raó, ni la
Lògica, no hi tenen res a fer
davant l'amor»¹*

¹ del llibre "HABLEMOS DE AMOR" de Michel Quoist.

*Estimat poble de Felanitx,
amics benvolguts:*

*La primavera nou nada replena d'estrenats perfums i dolços remors, ja s'endinsa pels carrers i places de la Vila com a prefaci d'uns dies de goig i festa que rememoren la sempre sentida **Passió i Mort de Crist Nostre Senyor.***

*I és precisament a n'aquets dies quan Felanitx —que és terra fèrtil i conradissa— sent brostar la llavor d'un amor primaverenc i xucla pressosa la nova saba de la **Ressurrecció.***

Felanitx, que

*«l'Escut d'Amor duu per Senyera
és de la Creu passionera»²*

Per això, no té res d'estrany que quan la Quaresma és a l'acabatall i a l'horitzó —com un retrinoiet de sol novell— es deixa entreveure la proximitat d'una suculenta redempció, Felanitx vulgui fer festa.

² del llibre "VERSOS DE L'HORA SEXTA", "HIMNE A FELANITX" d'Antoni Vaquer.

*Felanitx fa festa i, per aquest motiu i no per cap altre, em trob avui dins aquest Convent —com a resposta a l'amable i honrosa invitació dels Confreres de Sant Agustí— per encapçalar la **Setmana Santa felanitxera**.*

Convent enciriat i auster, no gens pretenció ni una mica, que s'erigeix com a portalana inimitable per a l'inici d'aquestes festes pasquals.

Convent de nobles bastiments i centenàries parets forjades de pedra viva, ben viva que, sent i canta, i plora i crida.

Pedra viva, que any darrere any, escolta amorosida els clams dels pregoners que, amb el cor sanglotejant d'alegria i amb veu ferme i deixondida fan la seva crida envers de la Pasqua felanitxera.

Pedra viva, que any darrere any plora desconsolada la custòdia del Crist Jacent, vetlant que el seu dolç repòs no sia molestat.

Pedra viva, que any darrere any, al trenc d'alba redemptora quan tothom encara dorm, contempla amb emotivitat sincera com els ulls que ahir moriren avui s'obrin a la vida.

Defora —com a presagi d'un triomf imminent i segur—, dalt del cel entre pluja d'estels joguiners, la lluna, xitxarella i eixerida comença a engollir la nit i, bellugant-se silenciosament per dins la fosca, poc a poc la vol minvar.

Vet-ací com aquest astre, hermós sols com ell mateix, que és capaç de fer ballar l'aigua cap amunt i cap avall, anit ens anuncia que un amor fora mida es troba a punt d'esclatar i, per fer-li companyonia a n'aquest amor tan gran, a mesura que ell cresqui també ella creixerà.

Amb uns condicionaments tan favorables, sembla molt fàcil parlar d'amor o de Pasqua —que al cap i a la fi és el mateix— però jo crec que és tasca molt difícil pregonar per a tot un poble un esdeveniment tan gran, i això em fa esser conscient de les meves limitacions i

sé, que m'hauria mancat tenir molt més temps del que jo —immersa de plé com estic dins l'agitada societat d'avui en dia —tengui o pugui tenir, per poder fer un bon escrit.

Sé, que m'hauria mancat tenir la ploma lleugera com la d'un poeta o els místics coneixements d'un teòleg, per poder fer una exposició lluida del que és la Setmana Santa.

Sé, que m'hauria mancat tenir molts més anys dels que tenc, per poder-vos redescobrir hermoses tradicions felanitxeres.

Sé, que hi ha moltes coses que encara no sé i no puc ni vull pretenir més del que està al meu abast, per això, sols vos deman que tenguel la bondat d'escoltar aquest pregó com una gosadia —que sé que ho és— i que sapiguen perdonar si, malgrat que ho he intentat no he sabut emprar les paraules que calia. Esper, que mirant més enllà del meu desmanegat llenguatge sabreu entreveure el vertader sentit d'aquestes retxes.

* * *

La nit del Dijous Sant, la lluna quasi rodona escoltarà ben gojosa el clam de Déu a estimar:

«Estimau-vos uns als altres
tal com jo vos he estimat»³

En haver acabat el sopar, amb dolça i humil entrega diguent que és el seu cos, agafarà el pa trocejat per

³ ST. JOAN 13,34

deixar-mos què menjar i, dins un calze ple fins a vessar ens oferirà la seva sang.

Deixa de gratitut sense límits, que sense límits asacia la fam i la set del món.

Baix del Puig del Call —mentres les petjades de la mort s'acosten sigil·losament— és temps d'oració, i un ventissol encara fredoler d'una nit crua, suspirarà amb dolcíssima remor entre branques d'oliveres i d'ametllers.

Les fulles dels xiprers que rivategen el penós camí, enaltint-se cap al cel semblarà que resen en veu baixa rememorant aquells patiments tan humans fets pregària:

«Pare meu, si és possible
que aquest calze s'allunyi
de mi,
però que no es faci com jo vull
sinó com Vos voleu»⁴

A la vora del camí, cards i esparregueres, mates, flors de vinagrella i brots de romani ploraran amb desconsol tan injust destí.

I els pedriscols freds i humits dels esquinçats graons que abraçaran la nuesa dels seus peus malferits aculliran l'eco d'aquells sords gemecs que esdevenen submissió:

«Pare meu, si aquest calze
no pot passar sense que jo el begui,
es faci la vostra voluntat»⁵

Al trenc d'una alba clara, daurada com el blat madur, suor freda, fred de mort... una besada traïdora,

⁴ ST. MATEU 26,39

⁵ ST. MATEU 26,42

falsa com un somni al despertar serà l'indici inevitable de que ja ha arribat l'hora en que l'home innocent serà presoner del culpable perquè es pugui complir tot allò que resta escrit.

* * *

Bufetades, assotades, escopinades... obres de malcarats soldats i, per completar la befa: un mantell de púrpura i una corona teixida d'espines, i aquelles iròniques i ofensives parules que —sense saber-ho— pregonaven als vuit vents del món una veritat com un temple:

«Salve, Rei dels Jueus»⁶

«Si a les espines que et coronaven
donares la tendresa del teu amor
deixant-les vestides de color
d'aquella sang que elles vessaren.

Confii que mon cor que va pecar
tants cops contra Tu, Senyor,
encara pugui esperar del teu favor
la corona d'amor que altres van tenir»⁷

A mig matí, quan el sol comenci a escalfar, davant la majestuosa façana parroquial... la Creu, al cap de la Creu un rètol que, en hebreu, llatí i grec, resarà així:

«Jesús de Natzarè,
el Rei dels Jueus»⁸

als peus de la Creu una mare dolorida, i amb tendresa infinita, una deixa que no té preu:

⁶ ST. JOAN 19,3

⁷ "A TU CORONA" Luís Guarner

⁸ ST. JOAN 19'19

«Aquí tens ta Mare»⁹

*I entrada de ple la nit, quan amb els darrers alens,
el crit escruixidor de*

«Ja tot s'ha compert!!»¹⁰

*inhundarà el grandió replà de la parròquia, un llam-
breig illuminarà el rostre del Crist agonitzant i, men-
tres recordarem aquella ferme promesa:*

«No us deixarè orfes:
tornaré a venir»¹¹

*alçarem el cap per veure que enmig d'un cel net i clar,
la lluna somriu victoriosa.*

*És pleniluni,
el triomf de la llum sobre la fosca*

*És Pasqua,
el triomf de l'amor sobre la mort.*

Finalment ha mort la Mort!!

*«...De sobte, místic
silenci...
I del llenyam trist
de ta creu en l'arpa, com cordes
amb tendons i músculs estirats
al turment, tes membres exhalaven
al tret de l'amor —amor sens mesura—
la cançó triomfadora de la vida.*

Es consumà.

A la fi, morí la Mort!»¹²

⁹ ST. JOAN 19,27

¹⁰ ST. JOAN 19,30

¹¹ ST. JOAN 14,18

¹² de "EL CRISTO DE VELAZQUEZ" de Miguel de Unamuno

Al llarg de la nit, la Creu nua ben nua, restarà dalt del replà com a símbol de patiments i mort que ja han tocat a la fi.

I en els cors felanitxers, sentiments entrecreuats de culpa per tan gran dolor i de goig per l'alliberació.
Llavors i just llavors serà Pasqua.

Perquè la Pasqua —de per sí indefinible— és precisament això, aquest entrecreuament de sentiments sincers que neixen de l'ànima, aquest misteri entreporlat de fets reals i humans, aquest morir per donar vida...

Pasqua és la possibilitat de que allò que és impossible, es faci possible,

de que allò que és irreal, de sobte esdavengui real als nostres ulls,

de que allò que és científicament inexplicable en un bategar d'ulls sia perfectament comprensible per
[a la ment humana,

de que dos mots irreconciliables i oposats, sien un sol mot compartint un mateix significat.

Pasqua és l'inesbrinable fet de que per amor i sols per amor, la Mort sia Vida.

*«Alçada està ja la Creu
que enlaira el cos enclavat
d'El qui morint dóna Vida»¹³*

* * *

Arribarà el diumenge i dematí dematinet, després del repós del dissabte, quan els primers raigs d'un sol primaverenc xuclaran les darreres gotes de roada, un repicateig de campanes a Glòria ens farà saber que, un cop més, Crist ha ressucitat.

¹³ Gabriel Rebassa i Bisquerra.

Felanitxers pressurosos correran cap a Sa Font. Uns arribaran pantaixant, altres mig adormissats. Davers les nou del matí, Sa Font, plena a vessar esperarà clamorosa per veure com Maria, ben enlestida, agradosa i riallera sortirà de la parròquia per la porta gran i, amb gran solemnitat, obrint-se pas entre la gent, amb pas ferme i ben segur baixarà sense cap pressa l'escalinata parroquial.

A l'entretant, pel carrer de Nuño Sans, guaitarà tot plè de Vida el seu Fill ressucitat.

Un enfront de l'altra a l'indret del carrer Nou es miraran esglaiats.

Silenci absolut, ... és un moment màgic:

¡Mare i Fill s'han retrobat!

Milers d'ulls felanitxers restaran força badats, no se'n sabran donar passada de tanta felicitat.

Dalt del cel la lluna guaitarà, no s'en voldrà anar a dormir...

La Mare que voldrà abraçar-lo, no podrà, ja que de l'emoció tindrà el cos encartonat i ajudada per vuit braços ben cepats farà tres reverències en prova d'humilitat.

Sobriran totes les paraules, el batec dels seus cors ho dirà tot.

Junts per sempre, baix d'un mateix dossier:

*«Ambdós començaran
en silenci com arbres en primavera
infinitament igual,
aquella primavera
del seu inefable contacte»¹⁴*

¹⁴ "GOZO DE MARIA CON EL RESUCITADO" de Rainer M.ª Rilke

I com a símbols d'alegria i llibertat, sonarà la música i un estol de blancs coloms serà desengabiat.

Aleshores, amb emotiva complicitat un esclafit de joioses mamballetes es deixarà sentir per tot arreu.

Felanitx farà festa.

Digau-me vosaltres que ho haveu contemplat, si creis que pot haver-hi en aquest món benaurança més gran.

Que per molts d'anys poguem gaudir-la tots plegats.
AIXÍ SIA.

EDICIÓ PATROCINADA
PER LA CONFRARIA DE SANT AGUSTÍ